

כשלג, שהוא הנוקבא דקליפה הלעומת דרחל, ועיין בעץ חיים⁴ שער לאה ורחל פרק ז, ובלקוטי תורה⁵ זאת תהי' תורת המצורע עיי"ש.

דאיהי כל ביתה לבוש שנים, אין זה נתינת טעם על לא תירא משלג, אלא הוא עוד ענין אחד, שכל ביתה לבוש שנים, כמה דאמרין⁶, היינו שפירוש שנים הוא שנים, ועוד זאת דכתיב חמוץ בגדים וגו', והיינו שני פירושים כאחד, א' ש"שנים" הוא שנים, ב' שהוא כמו חמוץ בגדים, דהיינו כפשוטו דשנים שהוא מראה אדום, והוא שני לבושים דמראה אדום, והוא לבושא סומקא וחרבא סומקא, כי חרב הוא ג"כ בחי' לבוש כמ"ש⁷ חגור חרבך על ירך גבור, גם שנים שייך לחרב כמ"ש⁸ אם שנותי ברק חרבי, שננו כחרב, שהחרב חד מאד.

וענין הלבוש והחרב שניהם הם אדומים, הלבוש הוא גבורות מקיפים, והחרב הוא גבורות פנימים, הנה בכדי לאתפרעא מן סומקא, עשו⁹, שבו יש ג"כ חרב כמ"ש¹⁰

קצט

ביאור הוהר עה"פ, דעתיד הקב"ה ללבוש לבוש אדום, ולקחת בידו חרב אדומה, ולהפרע מן עשו שהוא אדום וכו'

תא חזי', לא תירא לביתה משלג, דא כנסת ישראל, דאיהי כל ביתה לבוש שנים כמה דאמרין, דכתיב (ישעי' סג, א) חמוץ בגדים וגו', לבושא דדינא קשיא לאתפרעא מעמין, וזמין קודשא בריך הוא למלבש לבושא סומקא, וחרבא סומקא, ולאתפרעא מן סומקא, לבושא סומקא דכתיב חמוץ בגדים, וכתיב (שם פסוק ב) מדוע אדום ללבושך, סייפא סומקא, דכתיב (שם לד ו) חרב ליהו"ה מלאה דם, ולאתפרעא מן סומקא, דכתיב (שם) כי זבח ליהו"ה בבצרה וגו'.

פ"ר הוהר חלק א' דף רלח ע"ב

תא חזי לא תירא לביתה משלג דא כנסת ישראל כו', זהו עוד דרשה אחרת על פסוק זה, והוא כי הדרשה הקודמת² היא שקאי על ישראל ולא תירא לביתה משלג הוא מגיהנם, והדרשה הזאת הוא שקאי על כנסת ישראל בחי' מלכות (ובה לא שייך למידרש שאינה יראה מגיהנם), שהיא שורש ומקור דנשמות ישראל. ויתפרש לא תירא לביתה משלג, הוא מן בהרת³ עזה

(1) [תרגום ללה"ק] תא חזי, (משלי לא, כא) לא תירא* לביתה משלג, דא כנסת ישראל, דאיהי כל ביתה לבוש שנים כמה דאמרין זו היא כנסת ישראל כמו שאמרנו לעיל (ראה לקמן הערה 2. פירוש: "כמו שאמרנו לעיל" לפירוש הראשון בזהר שם דאל תקרי שנים אלא שנים), דכתיב חמוץ בגדים וגו' בגדים צבועים בדם, והיינו לבוש של דין קשה להפרע מהעמים, ועתיד הקב"ה ללבוש לבוש אדום ולקחת בידו חרב אדומה ולהפרע מן עשו שהוא אדום, ומביא ראי' לדבריו, מה שילבש לבוש אדום דכתיב חמוץ בגדים פי' צבוע בדם שהוא אדום, וכתיב מדוע אדום ללבושך, ומה שיקח חרב אדומה, דכתיב חרב ליהו"ה מלאה דם הרי שנצבעה החרב מאדום הדם, ולהפרע מן האדום, דכתיב כי זבח ליהו"ה בבצרה וגו' שהיא עירו של אדום. הפירוש הפשוט הוא: לא תירא, לא תפחד בעבור אנשי ביתה מקרירות השלג, כי כל אחד מאנשי ביתה מלובש במלבוש צבוע תולעת שני (מצודת דוד).

(2) בזהר שם מפרש (לפי פי' ראשון) "לא תירא לביתה משלג", פי' הצדיקים שהם בני ביתה של השכינה לא ייראו מגיהנם של שלג. (ראה לעיל סימן יג), ומפרש בפסוק הטעם "כי כל ביתה לבוש שנים" אל תקרי שנים אלא שנים (דיש להם מצוות ב"שנים" פי' בזוגות), כגון מילה ופריעה, ציצית ותפילין, מזוזה ונר חנוכה וכו'. עיין בפנים בלקוטי לוי יצחק ביאור כל פירוש הראשון בזהר.

(3) מבואר בקבלה וחסידות (ראה הערה 5), דיש לבן דקדושה, ויש לבן דקליפה, זה לעומת זה, וכמו לבן הי' לו ד' בנות לאה רחל בלהה זלפה, כמ"כ לעומת זה יש ד' מראות "לבן" דנגעים, שאת כנגד לאה, בהרת כנגד רחל. וראה דרך מצותיך עמוד ק ואילך.

(4) שער לח.

(5) פרשת מצורע כד, ג וז"ל: לאה היא אותיות המחשבה והיא בחי' תשב"כ וכו', ורחל היא אותיות הדבור תשבע"פ, ולכן התהוות ב' בחי' אלו נמשך ע"י התגלות מוחין דאבא דייקא שהוא הביטול שמוזה נמשך השוב והוא ההמשכה בבחי' כלים ואותיות כו', משא"כ מבחי' מוחין דאימא שמהם נמשך הרצוא שהוא אדרבה ההסתלקות מהכלים והאותיות, ועיין מ"ש בד"ה וייצר את האדם בפ' בראשית [תורה אור ד, א] איך שהאותיות נמשכים דייקא מח"ע שלמעלה מהבינה ע"ש באריכות. ולכן מחמת ההסתלקות מוחין דאבא שזוהו ענין צרעת דתרגומו סגירו מזה נסתעף שאין נבנים פרצופי לאה ורחל ויוצאים תמורתם הנגעים שאת נגד לאה כו' דהיינו מחמת שאין נמשך בחי' שוב בכלים ואותיות דקדושה אזי מבחי' הרצוא לבד יוכל להסתעף יניקת החיצונים כמו שאחר ההתלהבות בתפלה אם אינו עוסק בתורה יוכל להתהוות מההתלהבות בחי' דינים קפידא וכעס ומזה נסתעף ג"כ יש וגסות כו' או תאוות רעות.

[וז"ש בע"ח שם, שאת כנגד לאה, ספחת בהרת כנגד רחל, כי לאה יש לה אור אחד ורחל ב' והם ג' אלפין כו'. והענין כי לאה היא בחי' מחשבה* ורחל היא בחי' דיבור וגם בחי' מעשה עשייה שבאצילות היא המל' ועמ"ש בפ' שלח בענין דור המדבר כו' ללקוטי תורה שלח לז, ב] מענין לאה ורחל והם לבושים מדומ"ע ונמשכים ממוחין דאבא, וזהו ענין האלפין שהאל"ף הוא יו"ד ויו"ד יו"ד (כמ"ש בד"ה מראיהם ומעשיהם [תורה אור סט, ג] וכד"ה להבין ביאור ענין האבות כו' [שם עב, ד] ע"ש). ובהסתלקות אור אבא יוצאין תמורתן הנגעים אותיות שמהם נמשך יניקת לחיצונים].

(* ראה לקמן סימן דו. (רה).

(** ראה גם לעיל סימן טו.

(6) כמה דאמרין. פירוש: דלעיל בזהר מפרש אל תקרי שנים אלא שנים.

(7) תהלים מה, ד.

(8) דברים לב, מא.

(9) ראה בלקוטי לוי יצחק כאן סוף עמוד רמד וז"ל: "שנים מספרות" הוא ת' איש דעשו הרשע".

(10) בראשית כז, מ.